

naša zvezda

Brezmadežna

Čim večkrat odprem brevir ali berem življenje svetnikov, vedno bolj uvidevam, kako je skoraj pri vsakem posebej poudarjeno, da je bil velik častilec Matere božje. Saj se vsak božji mož odlikuje v tej ali oni čednosti, toda ljubezen do Matere je vsem skupna. Pa ne le neka ljubezen, temveč velika, heroična, pristrčna, Svetost in ljubezen do nebeške Device sta si zvezani, brez

ene ni druge in brez druge ni prve. Kako se ob tem človeku odkriva globoki smisel svetopisemskih besedi, ki jih Cerkev obrača na Marijo: Kdor mene najde, najde življenje. Blagor njim, ki se drže mojih potov.

Odkar praznujemo materinske dneve, se nam skrivnost materinega srca vedno bolj odpira: če človeku odpove vse, tedaj kliče in se spomni na mater; če ga je življenje vrglo kakor ponesrečenega brodarja na breg, tedaj se človek zateče k materi, če jo ima; kadar ga vabi grehota, ga zadrži misel na mater. — Pravijo, da je umetnosti namen, doumeti življenje. In glej, ali nimamo v lepi besedi toliko primerov, kaj je človeku mati.

Tudi v duhovnem življenju ne more biti drugače. Telesna mati te varuje zemeljskega zla, duhovna mati pa duhovnega zla, greha. Kdo se bolj peha za tvojo srečo na zemlji kakor mati, sam se ne znaš toliko. In kdo bolj bedi za tvojo večno srečo nego tvoja duhovna Mati, Marija!

Iz tega se nam odkriva nekoliko globlje veličastna vloga, katero je božja modrost namenila Materi božji. Brez nje, moremo reči, nikdo ne pride v nebesa. Odpira se nam pa tudi skrivnostna resnica, da je velika ljubezen do nebeške Matere poroštvo zveličanja, znamenje izvoljenih. Kakor je za vsakogar najboljša vzgoja materina vzgoja, ki je ne odtehta nič na svetu, tako je tudi za nebesa najboljša vzgoja pri nebeški Materi. Matere in družinske vzgoje niti najboljši zavod ne more nadomestiti. Prav tako je v našem duhovnem življenju. Zato

pa je resnično reven, kdor nima svete Matere. Bogat pa je katoličan, ker ima Mater v nebesih.

Kongreganist prihaja v Marijino šolo povrh z voljo in namenom, da se svoji Materi da oblikovati. V njej ima vzor, ki ga hoče posneti, v njej ima vsemogočno priprošnjico, torej zavetnico, ima pa tudi ljubeče materino srce, do katerega najde njegova duša kmalu srčne vezi. Zato ni mogoče, da bi se ta šola ne poznala v tvojem življenju. Če si v kongregaciji, pa še vedno zakopan v strasti, slab in brez poleta in brez idealizma, si priznaj, da se še nisi potrudil, da bi našel pristrčno razmerje do svoje nebeške Matere. Priznaj in popravi!

Prav v tem je skrivnost tiste skoraj neverjetne resnice, da se mora skoraj vsak duhovnik zahvaliti svoji zemeljski materi in Mariji, kraljici kongregacije, za svoj duhovniški poklic. In tudi drugo je odtod jasno: kar imamo najboljšo laiške inteligence, trdnih katoliških mož, ki žive s Cerkvijo in njih luč sveti tudi pred svetom, vse te je vzgojila kongregacija.

In še ena skrivnost je v čiščenju Matere božje. Čim bolj jo častiš, tem bliže si njenemu Sinu. Njeno življenje je bilo vedna služba Kristusu. Tako vzgaja tudi svoje otroke. Čim bolj si torej Marijin, tem bolj si Kristusov. Zato ne moremo praznovati Materinih godov, da se ne bi združili v presv. Rešnjem Telesu s Sinom.

Naš praznik je pred vrati. Brezmadežna! Godovi naše Matere so za nas materinski dnevi, ko svojo Mater globlje doumevamo, vedno znova vzljubimo, se pri njej ogrejemo in tudi poguma napijemo. Njeni prazniki so kakor sončni dnevi. Najvišji dan pa je za nas pač praznik Brezmadežne. Zakaj vprav v mladosti nam je ta vzor najbolj prikupen in najbolj potreben. Ta dan nas postane sram vsega slabega, ki je še v nas, da ne nehajo prej, dokler si duše ne umijemo, da nas potem vsaj malo obsije njena sveta zarja.

Čim dlje živimo in čim bolj premišljamo veličino svete Matere, tem lepša in tem bolj nedoumljiva je. Drugega ne zmoremo, kakor občudovati jo in z angelom se ji klanjati: Zdrava, milosti polna!

Fant, kakšen si do svoje zemeljske matere? In Marija, ali ti je res Gospa, Zavetnica in Mati? Če to dvoje ni v redu, te z žalostjo pomilujem. Hiti in popravi! Zdaj je prijeten čas. Praznik Brezmadežne je zate velika milost.

Sveti Frančišek Ksaver

Bil je univ. profesor na univerzi v Parizu. Komaj 35 let je bil star, ko ga je poslal njegov predstojnik sv. Ignacij v Indijo v misijone. Vročekrvni španski plemič je pustil sijajno karijero, ugled in čast in šel reševati duše! Leta 1541 je to bila naravnost senzacija! Bog ga je klical in zato se ni pomišljal. Ni se bal dolge poti, ni mu zlomila volje vožnja po morju, ki jo je prespal na klopkih ladijskih vrvi in ob strežbi potnikov. V Goi je stopil na suho zemljo in začel oznanjati z zvoncem in križem v roki blagovest, sveto vero. Delal je z neverjetno silo volje in ljubezni! Vse je drlo za njim! V enem letu je krstil 100.000 poganov! Nekoč celo v enem mesecu 30.000! Tako, da so mu roke omagale od krščevanja. Poleg vsega pa je še študiral težke jezike, pisal knjige, prevajal! Kristusova ljubezen in skrb za duše ga je gnala vedno dalje in dalje. Ni se ustrašil ne lakote, ne žeje, ne napadov in posmehovanj lastnih tovarišev in učencev! Iz pokrajine v pokrajino; povsod je ustanavljal cerkvene občine. Indijo in Japonsko je osvojil Kristusu Kralju, pred vrati Kitajske je omagal. Novi načrti so zoreli v njem, ali Bog ga je odpoklical iz svojega vinograda! Na ladji v Siam ga je doletela smrt. Prinesli so ga na kopno. Na golem ležišču je boril zadnji boj in mrzlica mu je izpila življenjske sile. Pogled se mu je zazrl v nedogledne misijonske pokrajine, kjer še milijoni ne poznajo pravega Boga, roka pa se je krčevito oprigela križa: v zadnjem objemu smrti je dvignil križ in vzkliknil: »V Tebe, Gospod, sem upal, vekomaj ne bom osramočen!« Povesil je glavo in umrl.

Takšna je bila življenjska pot velikega svetnika! — Kaj pa midva? Ti in jaz? Kako pa midva gledava na misijonsko vprašanje? Kaj sodiva o glasnih S. O. S. klicih milijonov duš po Resnici? V nas mladih mora zopet zagoreti misijonska zavest! Ogenj, ki nas bo ogrel za velike naloge svete Cerkve! Na delo za duše! Uiti klicanju ne moreš! Veliki apostol kliče! Tudi nama je pisal pismo, ki ga je poslal dijakom v Evropo 15. jan. 1544 veliki jezuitski misijonar Ksaver! Takole je pisal: »Oh, kolikokrat me zgrabi želja, da bi šel v tiste šole (v Evropi) in da bi vpil kot človek, ki je ob pamet... in klical njim, ki ljubijo bolj znanost samo kot pa željo, da bi z znanostjo koristili (dušam): Glejte, koliko duš izgublja tukaj pot k slavi in hodi v pekel po vaši krivdi! Ako bi imeli tako skrb, kakor jo kažete za znanost, za račun, ki ga bo Bog terjel od vas in izročenege vam talenta, bi se mnogi odločili in uporabili sredstva in duh. vaje, da bi spoznali in občutili v svojem srcu voljo božjo: prilagodili bi se bolj njej kot pa svojim občutkom in rekli bi: »Gospod, tukaj sem, kaj naj storim? Pošlji me, kamor hočeš!«... Na univerze bi pisal, da je na milijone poganov, ki bi postali kristjani, če ne bi — delavcev manjkalo... Ah, kje so, ki ne iščejo sebe, temveč kar je Jezusa Kristusa!« Ali te ne ganejo te, misijonskega ognja in ljubezni polne besede Kaj če bi naslovil to pismo nalašč na te?

L. J. Zabkar

Dr. Joža Lovrenčič:

Marija v naši narodni epski pesmi

Odlomek iz predavanja »Versko življenje v naši narodni pesmi«.

Štirinajst sto let že poteka, odkar so se naši pradedje priselili v sedanje naše pokrajine, v katerih je preživel naš rod več žalostnih vekov ko veselih. V smrtni senci je še taval, ko je svoboden pozdravljal te naše ravni in planine in morje in tod častil svoje bogove in srečaval vile in škrate, povodne može in volkodlake in mōre in so mu dobra božanstva naklanjala blagodat, besni pa vse hudo. Veroval je vanje in veroval v posmrtnost: duša se je, ako je bila dobra, preselila po smrti v nav, ako pa je bilo njeno življenje zločesto, je morala v črno noč... Praznovali so godove mladega sonca, praznovali veselje Kurenta, veselili se ob prihodu Vesne, kresovali so v čast Svetovitu, se priporočali Velesu, bogu pašnikov in čred, se bali Peruna in drhteli pred mrko Morano...

V to smrtno senco, v ta verski somrak pa jim je posijalo sonce evangelija. Iz Ogleja in Solnograda so začeli prihajati v naše pokrajine blagovestniki in dasi ni šlo brez odpora, se je vendar naš narod, moremo reči, v dveh stoletjih pokristjanil.

Najstarejši naši jezikovni spomeniki pričajo o živi veri našega ljudstva, o njegovem romanju k Sv. Ivanu pri Devinu, kjer so romarji vpisovali svoja imena v evangelijsko knjigo, pričajo imena, ohranjena v zapiskih bratovščin, pričajo brižinski spomeniki, stiški, celovski in čedadski rokopis, priča Trubar s svojimi napadi na procesije in razne nabožne pesmi, ki jih navaja. Živa priča, ki govori vsakomur, so pa še iz onih časov neštete cerkve in cerkvice po naših gričih in gorah in znamenja v poljih in ob cestah. Vse, vse govori o vernosti našega naroda tako prepričevalno, a srce še najbolj.

Srce je spregovorilo v narodni pesmi.

Naše narodne pesmi ne segajo sicer v najstarejšo dobo življenja naših prednikov, ker smo jih začeli zbirati in zapisovati šele proti koncu 18. stoletja in so se dolge že mnoge pozabile, a vendar moremo tudi o ohranjenih reči, da segajo nekatere vsaj v pozni srednji vek in da je ohranjenih v njih mnogo elementov iz starejše dobe. Tujec, čedadski zgodovinar Marcantonio Nicoletti (umrl 20. apr. 1596), označuje v življenjepisu patriarha Filipa D'Alençon Tolmince in pravi med drugim: »I Tolminesi sono semplici e religiosi... usano essi cantare in versi ne' varii modi della loro lingua le lodi di Christo e de Beati, nonche di Mattia re d'Ungheria e di altri personaggi celebri di quella Nazione.« (Manzano, Annali del Friuli v. II. 332.)

V naši narodni pesmi pa se ne ponavljajo samo »lodi di Christo e di Beati«, med katerimi je zlasti Marija, marveč najdemo v njih pristno versko čustvovanje v vseh življenjskih okoliščinah. Reči moremo, da zasledimo v dveh tretjinah narodnih pesmi verske motive in elemente, ki nam kažejo, kako je gledala n pojmovalo naše ljudstvo vse dejanje ne nehanje sub specie aeternitatis.

Mariji ob prazniku naše mladine, Mariji, ki je pred štiri sto leti — 1539 — posvetila Skalnico ob Soči s slovensko besedo pastirici Urški Ferligojki v Sveto goro, sem natrgal nekaj cvetk na vrtu naše narodne epske pesmi.

1. Junaki in Marija.

Pesmi, ki pojo Matjaža, nam povedo, da je kralj zaupal v Marijino pomoč, ko je šel otimat nevesto Alenčico, saj ga vidimo, kako pod haljo skriva — šmaren križ. (Štrekelj, Slov. nar. pesmi I. 1)

In Lambergarju, našemu junaku s Kamna pri Begunjah, ki

»se nikogar ne boji,
ko Marije in Boga,
vsmiljeniga Jezusa«,

je mati dajala pogum:

»Pegam ima hudiča dva,
ti imaš Marijo in Boga«

in še mu je obljubila, kako ga bo v mislih spremljala in mu pomagala z naj-uspešnejšim orožjem, ki premaga vse — z molitvijo rožnega venca, ki je Mariji najbolj ljuba:

»Sin Lambergar, le molči ti,
jaz doma bom za pečjó,
pa pri tebi z vso močjó:
bom molila roženkranc,
srečen bode boja konc.«

(Štrekelj, I. 14—16.)

O Lavdonu si se učil in veš, da je bil velik vojskovodja, veš, da je pod Belim gradom tekla rdeča kri, da bi gnala mlinske kamne tri. Poslušaj, kako je bilo tedaj:

V Belem gradu že zlo gori,
Lavdon še sred vojske stoji.
V en' roki drži svetli meč,
v ti drugi sveti roženkranc.

In slovenski fant ali mož, ki se je boril v vrstah vernega vojskovodja, je zaklical doma vsem, ki so ga poslušali:

Španski kongreganisti

V deželi, ki so ji dajali častni pridevek, da je najbolj katoliška, v sedaj tako s križi obteženi Španiji, so odnekad cvetele tudi Marijine kongregacije, predvsem med dijaštvom. Vpliv njihove vzgoje se tudi v sedanjih vihar- ninih dneh, ki jih Španija preživlja, lepo razodeva. Krščanska zavest, ki so jo odlični katoliški možje izpričali v času, ko se je satanski sovjetizem z vso grozoto in z zverinsko divjostjo vrgel na katoliški živelj, na katoliške ustanove in cerkve na Španskem, nam jasno prič- a, da so Marijine kongregacije izborna šola krščanske stanovitosti in odlična kadetnica vojščakov Kristusa Kralja.

O dijaških kongregacijah po špan- skih mestih smo vsekdar dobili naj- boljše vtise, kadar smo prebirali poro- čila o razvoju kongregacijskega življe- nja med poedinimi narodi. Nikjer niso imele dijaške kongregacije tako vzorno urejenih »domov«, kakor na Španskem. Skoraj v vsakem mestu so se zbirali kongreganisti v svojih domovih, kjer so imeli poleg prostorne in lične druž- bene kapele vsakovrstne prostornine za predstave, za igre in zabave, dalje čit- talnico, knjižnico in celo okrepčevalnico.

Krasni uspehi kongregacijske od- goje se vidijo posebno v tem, da je na Španskem v vrstah razumnikov izred- no veliko prav odličnih katoličanov, ki vsekdar pokažejo svoje versko prepri- čanje v vseh položajih in poklicih. Tudi v sedanjih krvavih borbah so v vrstah belih armad neustrašeni junaki, pove- ljujoči častniki do najvišjih šarž, ki so se izkazali kot pogumni bojevniki, pa tudi kot vzorni katoličani in kot vitezi Kristusa Kralja. Značilno je pri njih prav izredno zaupanje do nebeške Matere.

Poročevalec iz Pampelone, ki je pi- sal o slovesu mladih »belih« domobran- cev, ko so odhajali v bojne vrste, je za- pisal tudi tole: »Veselje je bilo gledati, kako so si nekateri brambovci v beli

armadi pripenjali na prsi svetinje Marijine kongregacije. Dvaj- set duhovnikov je pred odhodom teh mladih »belih« domoljubov na bojišče spovedovalo ves večer v vojašnicah; ne- kateri so se pa spovedovali kar na pro- stem, na cesti, pod drevesi in drugod.

V trdnjavi Alcázar, ki je bila več ko dva meseca oblegana od »rdeče« arma- de, je skrbel neki stotnik, da so bram- bovci, po večini kadeti častniške šole in člani Marijine kongregacije, odmolili dvakrat na dan rožni venec pred po- dobo Brezmadežne. Zato se je pa med oblegance naselilo trdno prepričanje, da jih Marija, prava »poveljnica«, ne bo zapustila.

Glavni guverner trdnjave Cirujano je imel tri svoje sinove med brambovci. Vsi trije so bili ranjeni, eden celo dva- krat. Po rešitvi je Cirujano poudarjal: »Bog je naš resnični zmagovalc, naša ljuba Gospa pa naš general! Bog in Ma- rija vesta, kaj smo vse prestali v teh dneh. Prve dni obleganja sem vse po- svetil in daroval Bogu in naši nebeški Materi, kar imam: svojo čast, družino in premoženje... Kaj mi je ostalo?« (Pri tem je pokazal s prstom na svojo obnošeno suknjo in zaklical: Hvalo Bogu!)

Trdnjavski zdravnik dr. Marin je na vprašanje: »Kakšen vtis imate o 72- dnevnem ujetništvu v Alcázarju?« — odgovoril:

»Strašno je bilo... Brez luči, brez pitne vode, brez zdravil, brez higijene... Zame je bilo to, da smo mogli vzdr- žati, trajen čudež naše ljube Gospe...«

Stotnik Frejo je dodal podobno iz- javo: »Vse je bilo delo Boga in ljube Matere božje.«

Zato se pa tudi kongreganisti s po- nosom spominjamo teh junakov, ki so s svojim zgledom dajali poguma v se- danjih tako usodnih mesecih španske zgodovine vsem manj odločnim in oma- hujočim vernikom. C.

Tvoj vpliv

Kako si pridobiš vpliv na svoje tovariše?

V mladih letih živiš pod vplivom svojih tovarišev. Kljub temu, da se ho- češ pokazati »neodvisnega«, si želiš pri- jatelj in tovarišev in obučuješ z njimi raje kot s svojimi domačimi. Zato je važno vprašanje, kako vplivajo fantje drug na drugega in kako pridobiš na vplivnosti?

Kako postaneš vplivna osebnost?

Katere lastnosti zagotovijo po tvojem mnenju dijaku vpliv na tovariše?

1. So li »vnanje prednosti?« — Lep, prikupljiv obraz; vitka, elegantna li- nija?

2. Vedenje? — Olikano, odlično ob- našanje, vzgoja?

3. Položaj njegovih staršev? — De- nar, ki mu ga morejo dati?

4. Fizična moč? — Krepka pest? — Uspeh v sportu in igri?

5. Poklicna vrednost? — Dobro spri- čevalo, uspeh pri izpitih, v časteh pri profesorju? — Ima kdo že samo s tem, da je prvi v razredu, vpliv na tovariše?

6. Srečen temperament? — Tisti, ki je vedno dobre volje, optimist, vesel, zgovoren, šaljiv tovariš?

7. Intelektualna vrednost? — Inteli- genten, razsoden tovariš, ki se ne da zbežati, ki zadene vedno prav in zna svetovati?

8. Uslužnost? — Dobro srce, pri- pravljeno vsakemu pomagati?

9. Odkritosrčnost, iskrenost?

10. Moralna moč? — Tovariš, ki ima pogum in se ne boji nikogar in ničesar?

11. Odločnost v načelih?

12. Verske vrednote? — Pobožnost, duh vere in nadnaravnosti?

13. Morda še katere druge lastnosti?

Premisli in sporoči.

Opredeli različne lastnosti po važno- sti njih vpliva in tudi obrazloži na krat- ko svojo opredelitev. Vprašaj svoje to- variše in svoje lastno izkustvo. Nato spo- roči Naši Zvezdi svoje izsledke.

»Kaj prošnja in vera nuca nam,
učimo se nad Lavdonam!« (Strekelj, I. 29.)

In še »le-ta lepi španski kralj«, ki je v svetli kamrici zvesto preklečal pred podobo sv. Jakoba in Boga prosil,

de bi mu dal en srečni pot,
k' se na božjo pot zdviguje,

ima poleg sebe »le-to paleo romarsko ino debeli roženkranc« s tremi mošnjami denarja, ki ga bo razdajal sirotam in beračem in cerkvam in bo tretje denarje sam užil, »ker pojde po božjih poteh«. Prišel je na poti v Sveto deželo v glo- boko Turčijo, kjer

gor in dol po Turškim hodi,
moli sveti roženkranc. (Strekelj, I. 37.)

Turki so sicer kralja ujeli in ga vrgli v temno ječo, a Marija ga ni zapu- stila. Kraljica se je napravila po romarsko, hodila po Turškem »in je citrala lepo« ter si izprosila za plačilo jetnika.

In naš nesrečni Galjot — ali ni junak, ali ni s svojo tragiko najbolj naša pesem, čudovita pesem? — obljubi v svoji prebridki stiski tri darove.

In tretji dar glasan je zvon
k devici Mariji na jezeru. (Strekelj, I. 250—251.)

Ti primeri naj zadoščajo, da ob njih vidimo, kako so junaki častili Marijo. Za zgled, kako so versko čustvovali, bi navedel lahko še mnogo drugih pri- merov, a v tem odlomku se omejujem samo na take pesmi, v katerih nastopa Marija ali zveni iz njih njeno češčenje. (Dalje.)

Urednik piše

»Naša Zvezda« hoče biti sodobno kon- gregacijsko glasilo, torej Tvoje glasilo. Biti hoče veren izraz našega hotenja, našega življenja. Če bodo kongreganisti na višku, bo tudi njih list. List bo zanimiv, če se boš tudi Ti zanimal zanj. — Prosimo, da vsaka MK določi svojega dopisnika, ki bo stalno in redno posredoval med člani in uredništvom. Dopisnik naj nam čim prej pošlje svoj naslov. On naj tudi skrbi za od- govore na morebitna vprašanja in ankete »Naše Zvezde«.

List je pisan tudi za naše najmlaj- še. Širite ga med njimi!

Naj ima vsaka MK svojega poverjenika, ki zbira naročnike, deli list in agitira zanj. Nekaj izvodov naj ima vedno pripravljenih, da jih on in njegovi pomočniki razprodajo po posameznih razredih tudi nekong- reganistom, ki si želijo duhovne hrane.

Dopisi morajo biti najmanj 14 dni pred izidom številke v uredništvu.

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kata Vaccaria

Spisal Ernest Drouven D. J.

Prevedla Marija Kmetova

(Dalje.)

Tudi iz teh poslednjih besed je zvenela sama materinska skrb za fantiča. Niti del najmanjšega očitka ni drhtel v njih. Senjora da Cunha bi bila mogla dostaviti, da bi sleherni njenih uslužbencev zadoščal za spremljevalca skozi pragozd — tudi ponoči — slehernemu človeku... le članu družine Ribeiro ne. Vendar ni mogla spraviti iz sebe niti besedice, ki bi vsebovala kaj drugega ko ljubezen do tega ubogega, preganjanega fanta.

Roberto je le prikimal. Še vedno se ni spomnil nobene besede, da bi odgovoril. Da, zaškrtnil je z zobmi in jih stisnil skupaj, da mu ne bi ušel noben glas, s katerim bi mogel izdati vihro, ki je zadivjala v njegovem sreću.

»Zgoraj sem ti že pripravila sobico; ni sicer velika, vendar upam, da boš zadovoljen. Povej pa: ali ne bo tvoj oče v skrbeh, ker ne boš prišel domov? Mu bomo morali poslati sla s sporočilom?«

Fant se je ves skremžil in razburil. Tako porogljivo, zaničevalno in tako zelo trpko besedo je hotel izustiti. A ko se je zazrl v osebo, ki mu je sedela nasproti, v osebo..., da, ki ga je nenedoma tako do dna spominjala njegove lastne matere, njegove uboge, mrtve matere..., tedaj mu ni šla robata psovka z jezika — in dejal je le:

»Ni treba. Saj sem že večkrat prenočil pri drugih farmarjih.«

Zena je pač opazila, kaj se je dogajalo v fantovi duši. Pristrčno sočutje jo je skoraj prisililo, da so se ji solze prikazale v očeh, pa je vprašala kar tako:

»Tvoje ljube matere nisem nikoli poznala. Saj ni prišla semkaj v Brazilijo?«

Tvoje ljube matere! Ljuba mati! Te dve besedi sta se mu ko nož zasadili v srce, da bi bil najrajši zakričal. Da, imel je nekoč ljubo mater, tako ljubo mamico... In ona je imela nekega majhnega Roberta, ki je bil pripravljen že vnaprej ugoditi vsaki njeni želji... Vse to je mahoma tako resnično zaživelo v duhu pred njim.

»Ne, umrla je, preden sem bil prišel semkaj,« je Roberto le slabotno in jecljaje odgovoril. Nato so se mu ustnice krčevito stisnile. Na široko razprte oči so strmele v ženo in v teh očeh se je rosno svetlikalo. — Le izdati se nikar! Fant je težko sopesl, skoraj hropelo

je v njem. Toda izraz njegovega obraza je bil trd in nepremičen, le zdaj pa zdaj je švignilo komaj vidno po licu kakor prodirajoč val po kamenitem morju.

Prav, prav na dnu srca ga je zgrabilo, iskra mu je zanetila plapolajoč žar, ki ga je pekoče skelel, skeleče žgal. O, ko je bil tedaj Roberto prišel čez morje in se vrgel z veselim, otroškim vzklikom očetu v naročje, tedaj mu je tako svobodno in veselo in toplo udarjalo srce v prsni! Toliko novega je sledilo toliko nenavadnega, pa ježa in lov — vse to ga je zajelo v svojo oblast. Pa se je vendar nekega dne zgodilo, ko se mu je prebudilo njegovo srčece, ko se je zavedelo samega sebe in zahrepenelo po kakem znaku očetovske ljubezni, ko je do dna zahotelo ljubezni in je prosjačilo zanjo, jo klicalo na ves glas. Toda oče mu je bil tedaj samo rekel, da naj ga nikar ne nadleguje, sicer ga ne bo mogel nič več vzeti s seboj v puščo in ne v gozd. To je bilo vse!

Pa je še in še klicalo v njem in hrepenelo po tem edinem, ki mu brez tega ni bilo moči živeti; vedno pa je surova roka pehnila prosečega dečka od sebe. In nato se je v nočeh brez spanja nekaj prelomilo v njem..., nič več ni potreboval ljubezni, nič več je niti ni maral — in postal je tak, kakršen je bil zdaj. — Nalahno je potrkalo na vrata in prav tako tiho je odšla senjora iz sobe. Fant je to komaj opazil. Dolgo je sedel nepremično in podpiral glavo z rokami, le enkrat je dvignil roko, da jo je naskrivaj potegnil po skelečih očeh.

Spet je tiho potrkalo na vrata in svež fantovski obraz, ki je zdravje kar kipelo z njega, je pogledal notri:

»Dober večer, Robert,« je dejal, ko je vstopil in prav nič mu ni bilo sitno zaradi nepričakovanega gosta. »Mama mi je povedala, da boš do jutri pri nas. O, tako me veseli, da je vendar prišel kdo k nam, saj smo sicer tako zelo sami.«

Resnično odkrito veselje se je blestelo na njegovem licu in sijalo Robertu v obraz.

Na kratko, vendar ne neprijazno mu je Roberto odzdravil. Čudil se je, kako je bil ta fant, ki je bil pač iste starosti ko on, tako čedno in lično oblečen, tako do dna drugače, kakršni so bili oni razposajeni fantje, ki so bili na Barbalhovi in Freitasovi farmi njegovi prijatelji.

»Meni je Francisco ime; a ti mi reci Chico (Kiko) — kakor mi vsi rečejo. Mama mi je povedala, da si bil že na odrptem morju. O tem mi pa moraš kaj povedati! O, če bi mogel kdaj videti morje! Padre (oče) Maurizio, ki pride k nam vsake tri mesece, se je že tudi vozil po morju, a on nikdar ne utegne, da bi mi kaj povedal o njem. Kadar on pride, tedaj nas najprej poučuje, nato nas spove in drugo jutro mašuje tu v veliki sobi in tedaj prejmemo vsi sveto obhajilo. Ta dogodek nam je zmeraj ko velik praznik. Potem mora pa vedno takoj domov.«

Ta fant je nekam nepojmljivo vplival na Roberta; silno ga je vleklo k njemu. Ali je bilo to zato, ker je imel tako čiste in plemenite poteze v odkritosrčnem obrazu, da ga je kar očaral?

Ali pa je Roberta omamljalo to, ker se je fant vedel nasproti njemu kot s svojim vrstnikom in ni prav nič opazil, kako je on surov, kolikor sramote je zapisane na njegovem čelu?

Polagoma se je razvil pogovor med njima. Roberto je zbral vse, česar se je spominjal o svojem velikem potovanju po morju, da bi razveselil Kika, ki je poslušal njegovo zgodbo, zroč v daljo in ne da bi preslišal eno samo besedico. Še med večerjo, ki je bila po prizadevanju dobre senjore pravcata majhna gostija, so Frančišek in drugi otroci kar vprek izpraševali Roberta in kar najbolj napeto poslušali njegovo opisovanje. Saj ni videl še nihče izmed njih širnega morja.

Gospa da Cunha je z veseljem opazila, da je fant zdaj ves drugačen, kakršen je bil prišel. In zato se je dala spet in spet preprostiti, da so smeli otroci še bdeti, dasi bi morali biti že zdavnaj pod odejo. Slednjič, seveda, je moralo biti tudi tega poslušanja konec. Poklicala je vso družinčad, kar je je bilo v hiši sami, v sobo in vsi so pobožno poklekli pred veliki križ, ki je visel v kotu sobe, da si izprosijo božjega varstva in blagoslova za čez noč.

Roberto je bil tako do dna pozabil sam nase, da so mu bile te zadnje ure ko pravljica, ko lepe sanje iz otroških dni. Niti zavedati se ni mogel spričo tisočernih vprašanj, ki so ga z njimi obsuli otroci. Šele, ko so že vsi klečali na tleh, se je nekaj neskončnega uprlo v njem.

Da bi molil? Da bi klečal? Kaj, kdaj pa je kaj takega poslednjikrat opravil? Kdaj, kdaj je že pozabil tiste molitve svojih detinskih let, katerih ga je naučila njegova ljuba mati!

Da bi pokleknil kakor drugi? Nikakor, tega pa ni mogel! Zazdelo se mu je, ko da bi se hinavščil, ko da bi kaj onečastil, in kljubovalno, s prekrižanimi rokami, je stal sredi sobe in strmел predse na tla. A tedaj ga je nekaj potegnilo za suknjič, zagledal je Kika, ki se mu je nekoliko odmeknil in...

... in že ga je nekaj primoralo, da je pokleknil. Tega pač ni zmogel, da bi razočaral dečka, kateri ga je tako upošteval in imel tako mnenje o njem! Skoraj nehote se je uklonil temu pogledu in pozivu.

(Nadaljevanje.)

»Naša Zvezda«

je glasilo dijaških Mar. kongregacij.

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar). Urejuje jo p. V. M. Vrtovec S. J.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1936/37 za oba dela 30 Din, celoletno 1936/37 za en del 15 Din, posamezna (ločena) številka 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).